

Egy magyar misszionárius

Különös szép lány ez a Petrik Timea. Csinos, intelligens, nem mesterkél, tele hittel, valóban elhiszem, hogy életét Isten szolgálatának szentelte. Mi jól kipárnázott otthonunkban olvassuk a hihető és hihetetlen történeteket, mialatt Timea mint misszionárius 5 évig részese volt a számunkra elképzelhetetlen világnak.

Baptista hívő családból származom-kezdi a beszélgetést Timea. Már gyerekkorom óta vágytam Cserepka Margitka néni és János bácsi nyomdokaiba lépni, akik igen nagy emberek voltak az én szememben. Nyaranként falu - missziót végeztem, de még is alkalmatlannak találtam magam. Valaki azt mondta: Isten nem az alkalmas, hanem az engedelmes embereket keresi. Ekkor 15 éves voltam. Elmúlt néhány év és 1999-ben repültünk Pápua Új-Güneába, ahol egy 350 személyes hajó várt bennünket, amely egyben a világ legnagyobb úszó könyvtáraként is szolgált. Ezzel indultunk el Ázsiába, Afrikába és különböző szigetekre.

Hogyan kerültél a hajóra?

Az Operation Mobilization nevű vallási szervezetnek hajói vannak, nemzetközi, felekezeti, ami annyit jelent, hogy 45 nemzet és 100 felekezet vesz részt ebben a munkában.

Hogyan fogadtak a muzulmán országokban?

Volt ahol nem engedtek be bennünket a kikötőbe, volt ahol óvatosnak kellett lenni, volt amikor ki kellett írni az ajtóra, hogy a könyvüzletet szigorúan csak a nem mohamedán vallásúak látogathatják. Ahol fogadtak, ott 2-3 hetet töltöttünk, rengeteg látogatónk volt, mert könyveink témája változatos volt. A fejlődő országokban az iskolákat ajándékoztuk meg, Kinában pedig megszámlálhatatlan könyvet adományoztunk.

Volt-e ellenséges vagy különös magatartás?

Most nem volt olyan veszélyes, mint néhány évvel ezelőtt, amikor nemzetközi estet rendeztünk a hajón, táncoltunk, énekeltünk, amikor két bombát dobtak a hajóra. Két lány meghalt és nagyon sokan megsebesültek. Indonéziában még mindig keresztény üldözés van. A Fülöp szigeteken az ősi hitvilágukat összekapcsolták a spanyolok által behozott katolikus vallással, ezáltal egy félelmetes, babonás vallásformát alakítottak ki, például bálványként minden színben létező Jézust imádnak, nagypénteken szószerint keresztrefeszítik magukat. Rengeteg az utcagyerek és a szegény.

Szüleid beleegyeztek az elhatározásodba?

Nehéz volt nekik, de mivel apu is misszionárius akart lenni, Ő megértett, anyu nehezebben engedte ki a fészekből a két leányát, de végül is megnyugodtak és most gyermekek nevelésével foglalkoznak Nagyszerű lépés volt, Istennek tetsző.

Öt év kiesett az életedből...

Ezek életem legértelmesebb évei voltak. Nehéz volt elhagyni a családomat és a barátaimat, de minden imámra kaptam választ. Mindenkinél az volt az elképzelése, hogy csak

utazgatunk, pedig rengeteget dolgoztunk, fizetést nem kaptunk, beosztottak bennünket a konyhára, meg takarítani és bizony hullottak a könnyeim, amikor porszívóztam, különösen akkor, amikor tömegek jöttek a hajóra a könyvüzletbe. A mozdókat különböző kultúrájú emberek használták, vagy nem is tudták, hogyan kell használni. Nem így képzeltem el a missziót, de azután belenyugodtam.

Amikor kikötöttetek mi volt a szárazföldi úti cél?

Látogattuk a lepratelepeket és a kábítószerben belekábult lepratelepeket nagyon mély nyomot hagyott lelkünkben. Leírhatatlan örömmel fogadtak, mert annak ellenére, hogy nem fertőznek, kivetettjei a társadalomnak. Amikor kezeltük velük, könny jelent meg a szemükben, nem akarták elhinni, hogy igaz, hogy nem csak segítséget kapnak, hanem törődést is, úgy néztek ránk, mint egy lényre, mert fehérek vagyunk.

Térítésen kívül mit csináltatok?

Jótekonysági munkát folytattunk, házat építettünk, könyveket, élelmiszert vittünk, árvaházakat, elhagyottakat látogattunk, segítettünk ahol tudtunk, az iskolákat, börtönöket sem hagytuk ki és természetes, hogy bizottságot is tettünk. Dél-Afrikában minden harmadik ember AIDS-ben szenved, ezzel születnek, ezeket is látogattunk és segítettük őket. Egy alkalommal nekem kellett kimenni a fekete negyedbe és megkeresni az árvaházat. A sok sárból, épített házacskák között felfedeztem egy felírást: Amália mama

árvaháza. A történet így szól: Amáli mama egy agyagkunyhóban lakott és befogadott néhány gyermeket, akiknek AIDS-ben haltak meg a szülei. Mindig több és több gyermeket vett pártfogásába, úgyhogy ő maga kiszorult az udvarra. A szomszédok erre elmentek a hatósághoz, és kértek nagyobb házat Amália mamának. A hatóság csak annyiban segített, hogy kicsivel nagyobb helyet biztosított számukra, de ma már 96 gyermek után

néz és neveli őket. Az egyik szobát megmértem, kb. 4 x 4 méteres szoba 3 emeletes ágyal volt tele, ahol 41 gyermek aludt. Ezek a fiatalabb gyerekek, az idősebbeknél más az elosztás. Szeretik egymást, egy nagy családot képeznek, a nagyobbak már hajnali 4 órakkor mennek gajjat, tűzifát keresni, hogy Amália mama meleg reggelit és ebédet készítsen nekik. Mi azért mentünk, hogy adjunk, de lélekben többet kaptunk tőlük. Sok példaképpel találkoztunk, s mi jó módon élő emberek sokat tanulhattunk tőlük. A Fülöp szigeteken, Manilla közelében van egy füstölgő szeméthegy, legyek, üvegcserepek, rongyok lassú gőzölgése kibírhatatlan büzt bocsájt ki. Ott élt egy 4 éves kisgyermek, akinek teste annyira tele volt féregekkel, hogy behalt. Felmentünk hozzájuk, ott feküdt a koporsóban a kisfiú, a nagyapja mellette eltemettlenül, mert nem volt pénzük. Mi eltemettük őket. A többieket élelemmel segítettük, mert a többszáz embert már nem tudtuk ellátni. Fizikailag és lelkileg belebetegedtünk a látványba. Kéthavonként hírközlő újságot, "newslettert" küldtünk a központhoz, kértük őket, hogy hívják fel a hívők figyelmét erre a borzalmas állapotra és imádkozzonak valami csodáért. Később kaptunk egy kis kiollózott híradást a Time magazinból, hogy egy hatalmas vihar elpusztította a füstölgő hegyet, sokan meghaltak, de legtöbbje megmenekült és más helyre szállították őket. Hálát adtunk Istennek a csodáért, de az emlékek még mindig kísérek.

Amikor visszatértél, milyen érzések halmozódtak fel lelkedben?

Frankfurttól már rátapadtam az repülőgép ablakára és amikor megláttam Budapestet az esti fény pompájában, ez egy elmagyarázhatatlan élmény volt.

Az öt év kielégített, küldetésedet befejezted?

Szeretnék visszamenni, folytatni a missziós munkát, de közben kedvet kaptam az újságírásra. Az egész ötlet abból keletkezett, hogy Cserepka János bácsi életéről megjelent egy könyv, ami elég hiányos, így elhatároztam hogy én írom meg az Ő igazi életét. Az anyaggyűjtés itt kezdődik Kanadában, Margitka néninél, aki olyan szívesen fogadott, majd szeretném felkeresni mindazokat a helyeket, ahol János bácsi tevékenykedett, köztük Bolíviát is. Az angol nyelvtudásom egy otthoni kurzuson kezdődött, majd kimentem Angliába dadusnak, visszatérésemkor meg vettem egy extenzive tanfolyamot, utána mentem ki Dublinba dolgozni.

Tudom nem illik ide a kérdés, de azért felteszem: szép vagy, fiatal és szőke, Afrikából voltak-e házassági ajánlatok?

A Fülöp szigeteken és Afrikában redkívvül kedvelik a fehér nőket. Barbi babának hívtak és számos tevét ígértek.

Megengedheted a romantikát életedben?

Dublinban megismertem egy kanadai lelkipásztort hasonló lelkülettel, így nagyon közel kerültünk egymáshoz. Igaz, özvegy és idősebb nálam, de ez nem számít, a lényeg, hogy meglegyen a lelki harmónia és a mészárszéket már együtt tudjuk vállalni a jövőben.

Csodálattal adózok neked a hitedért, lelki erőddért, önzetlenségéddért.

Tudom, hogy ez az erő nem tőlem jött, hanem Istentől azért, hogy szeretetet tudjunk adni. Amikor meg kellett enni a főtt kacsatojást, amiben bent volt az embrió, vagy Nigériában a meztelen hihetetlen kövér csigát amit a tűz fölött éppen csak hogy megforgattak, közben erősen figyelték az arcunkat, hogyan reagálunk, Isten ehhez is erőt adott, életemet nagyon átformálta, más ember lett belőlem. Nem szeretném életemet csak egyszerűen leélni, jóvátétemények és Isten szolgálata nélkül. Aki átélte mindazt, amit én elmondtam neked, kell hogy egy teljesen új emberként térjen vissza.

Ésik Mária

